

Sėkmės, gražių tikslų, prasmingų mokslo metų

...Sukasi lyg karuselė metai – rudo, žiema, pavasaris...

Skrieja ir skuba kartais ilgos, nuobodžios, kartais saulėtos, linksmos, kupinos jaunystės polėkio, nerūpestingos dienos... ir nejučia išaušta diena. Ypatingas diena. Diena, kai širdimi pajunti – kažkas baigiasi. Atestatų jau rankose. Tenka atsiveikinti...

Ši – XIII abiturientų laida – kitokia. Ji išskirtinė. Klasė buvo pilna charizmatiškų, draugiškų, linksmų, puikiai besimokančių ir labai gerai išlaikiusių egzaminus, nemažai pasiekusių bei užsispyrusių mokinių. Manau, ne vienas mokytojas ir mokinys pritarė, kad be jų šypsenų ir juoko gimnazijoje šalčiau, koridoriuose tamsiau ir tyliau.

Tai gi labai įdomu, kaip buvusiems abiturientams sekasi dabar, ką jie veikia.

Abiturientus kalbina Neda Kuzmaitė

Baigusi gimnaziją, jokios pertraukos nedariau ir iškart įstojau į Mykolo Romerio Universitetą (MRU). Pasirinkau psichologijos studijas. Jei kyla klausimas, kodėl MRU ir kodėl šios studijos, tai galiu atsakyti paprastai. Tai mane traukia, man įdomu. Negana to, šio universiteto psichologijos programa buvo vertinama kaip geriausia Lietuvoje. MRU Socialinių technologijų fakulteto įgyvendinta psichologijos programa gavo aukščiausią įvertinimą pagal personalo ir studentų santykių bei studentų stažuočių parametrus. Be to, santykiai su socialiniais partneriais ir darbdaviais taip pat buvo vertinami labai teigiamai. Tai man labai svarbu. Studijos, aišku, sunkios. Nuo pat pirmos dienos reikalauja daug darbo, pastangų. Turiu nemažai paskaitų, be galo daug literatūros, bet man patinka. Pirmame semestre mokausi tokius dalykus, kaip studijų įvadą, filosofiją, psichologijos mokslo ir profesinės veiklos pagrindus, žmogaus anatomiją ir fiziologiją, dalykinę kalbą, pozityvaus mąstymo ugdymo praktikumą (turbūt viena mėgstamiausių mano paskaitų). Savo pasirinkimu labai džiaugiuosi, dar nenusivyliau. Atmosfera universitete labai jauki. Jauni dėstytojai, draugiška studentų atstovybė, nuoširdūs grūs draugai – visa tai motyvuoja ir skatina eiti ilgu, mažiausiai 6 metus trunkančiu keliu.

Kornelija Pupeikytė

Po atestatų įteikimo. A. Stausko nuotr.

Įstojau į Greenwich universitetą Londone, studijuojau psichologiją. Mokytis tikrai nėra lengva, nes net ir mokėtus dalykus iš mokyklos kurso, reikia mokytis iš naujo tik – angliškai. Pats sunkiausias dalykas, gyvenant Londone, yra derinti studijas su darbu, nes dažniausiai po universiteto jau nesinori nieko, o dar tenka dirbti. Pats miestas man labai patinka, žmonės taip pat. Labai smagu tai, kad čia labai daug skirtingų ir savaip įdomių žmonių. Kaip ir universitete, taip ir apskritai mieste, visi daug labiau atsipalaidavę, drąsesni ir visuomet pasiruošę ištieti pagalbos ranką. Nežinau, gal taip tik atrodo, tačiau daug laimingesni bei draugiškesni nei Lietuvoje. Pati nesigailiu, kad išdrįsau svajones realizuoti viename didžiausių Europos miestų, kiekviena diena pilna naujų iššūkių, tiesa, kartais nelengva atsisakyti komforto zonos, tačiau, jaučiu, kad šis miestas augina bei grūdina mane kaip asmenybę. Visiems dvyliktokams palinkėčiau stengtis ieškoti savęs, nebijoti svajoti ir eiti užsibrėžtu SAVO tikslu, o ne sekti kitus.

Kotryna Šėžaitė

Mokausi psichologiją Vilniaus universitete. Sekasi tikrai puikiai, tačiau jau nuo pirmų dienų jaučiasi didelis spaudimas ir krūvis, tikrai nepalyginsi su mokykla. Šį semestrą mokausi aukštąją matematiką, neuroanatomiją ir neurofiziologiją, evoliucinę psichologiją, įvadą į psichologiją, anglų kalbą ir sociologiją. Viskas – kietas riešutėlis. Iš mokyklos vienareikšmiškai labiausiai pasiilgau auklėtojos. Na ir žinoma, trumpučiu 45 minučių pamokų.

Karolina Cvetkovaitė

Įstojau į VDA. Studijuojau fotografijos ir medijos meną. Patys mokslai man prasidėjo tik nuo spalio, tačiau jau turėjau dvi savaites įvadinių sesijų. Pirmas įspūdis labai geras! Nors prieš akis nelengvas darbas, tačiau kasdien mėgaujuosi Užupio ir senamiesčio grožiu. Tai skatina pozityviai judėti pirmyn. Geresnę aplinką akademiniam tobulėjimui rasti būtų sunku, tad labai džiaugiuosi, jog atsidūriau, būtent čia. Mokomieji dalykai skiriasi nuo gimnazijos. Tad ir smagu, ir gąsdina, jog bus sunku. Tvarakaraštyje tokie dalykai, kaip vizualinė raiška ir piešimas, medijų teorija, užsienio kalba, vakarų meno istorija: senoji ir viduramžių dailė iki XV a., šiuolaikinio meno ir teorijų įvadas. Kaip bebūtų, manau, viskas priklauso nuo mūsų pačių ir su mokslais susitvarkysiu. Pasinaudojęs proga, norėčiau perduoti linkėjimus nuostabiai auklėtojai.

Rytis Kandrašovas

Įstojau į VU šviesos technologijų programą. Mokausi fizikos fakultete. Dalis paskaitų vyksta nacionaliniame fizinių ir technologinių mokslų centre. Įdomu mokytis ten, kur dirba profesionalūs mokslininkai, kuria ir atranda naujus dalykus. Gali iš arti pamatyti, kaip tai vyksta, o turint noro ir pačiam suteikiamos galimybės ten pradėti dirbti dar studijų metu. Kolkas maždaug pusė paskaitų vyksta anglų kalba, o vėliau laukia studijos tik anglų kalba. Lengva tikrai nėra... tiksliau – ganėtinai sunku, pavyzdžiui, kaip chemija anglų kalba, kurios niekada nesupratau net ir lietuviškai. Tačiau tikiuosi, kad sunkus darbas ir pastangos ateityje virs atitinkamais rezultatais.

Kornelijus Raugas

Mano sprendimui tapti savanoriu didelę įtaką padarė kompiuteriniai žaidimai. Buvau tikras fanatikas šaudyklės žanro žaidimų, todėl pamaniau, kad galėčiau išbandyti save kariuomenėje su tikrais ginklais, taip pat sustiprėti ne tik fiziškai, bet ir dvasiškai. Manau, tai geras būdas pasižiūrėti, apsispręsti, ko nori iš gyvenimo. Nemeluosiu, pirmomis dienomis buvo sunku, bet bėgant laikui prie visko pripranti. Savo pasirinkimu tikrai nesigailiu. Manau, kiekvienam vyrui, o gal net panelei reikėtų pabandyti kario gyvenimą. Po tarnybos norėčiau įstoti į Lietuvos policijos mokyklą.

Lukas Makarskas

Įspūdžiai iš Jungtinių Amerikos Valstijų

Lietuva – mažytė dalelė pasaulio. Galiu lažintis, kad kiekvienas iš mūsų esame pasvajoję apie gyvenimą už Atlanto. Norime pamatyti ir susipažinti su kuo daugiau pasaulio. Bet net neįsivaizduojame, koks iš tikrųjų ten verda gyvenimas. Šį kartą slūlome pasikaityti mūsų buvusių mokinių Mamertos Ralytės ir Justinos Sinskūnaitės pasakojimus apie gyvenimą JAV.

„Mokiniai visur yra mokiniai...“

Mamerta su mokiniais

Mamerta, baigusi mokyklą, įstojo į LEU, įgijo istorijos specialybę. Šiemet baigė edukologijos magistrą Vilniaus universitete. „Mokytojo profesija mane visada žavėjo. Tikriausiai dėl to turėčiau padėkoti mokytojams, kurie savo pavyzdžiais, autoritetu ir įkvėpė drąsos pasirinkti būtent šią, būkim atviri, nepopuliarią, profesiją. Tačiau norėčiau atkreipti dėmesį, jog pasirinkimu viskas nesibaigia. Studijuodami studentai pradeda suprasti, ar jų pasirinkimas buvo teisingas ar ne, ar gavę diplomą padės jį į stalčių ir eis dirbti kitų darbų, ar visgi išbandys save pasirinktoje profesijoje. Tikriausiai esu retesnis atvejis, nes nepabūgau vyraujančių aplinkinių nuomonių ir pasirinkau mokytojo kelią. Jau antri metai tai darau ir esu labai dėl to laiminga“, - džiaugiasi Mamerta.

Šiemet ji dalyvavo Švietimo mainų paramos fondo organizuotame konkurse praktikai lituanistinėse mokyklose ir buvo atrinkta į dr. V. Kudirkos lituanistinę mokyklą, esančią Naujajame Džersyje, visai prie pat Niujorko. Nuo rugsėjo 1-osios ji lietuvių kalbos mokytoja bei džiaugiasi turėdama istorijos būrelį. Taip pat prisideda prie mokyklos projektų, įvairių organizacinių veiklų. „Nors dar tik mėnuo, kaip būnu JAV, tačiau į akis krenta žmonių mandagumas, šypsenos, pasiteiravimas „*kaip Tau sekasi?*“. Aišku, tikriausiai nepulsite visų gyvenimo tragedijų

pasakoti, tačiau atsakyti, kad „gerai“ ir atgal paklausti privalu. Sakyčiau tai nėraštos etiketo taisyklės, kurių laikytis visai smagu. Skiriasi vairavimo kultūra: jei vairuotojas nežino ko nors, užuot spaudęs greičio pedalą, renkasi sustoti ar bent sumažinti greitį. Kadangi tai yra savaitgalinė mokykla, reikia ypač stipriai pasistengti, kad sudomintum vaikus mokytis lietuvių kalbos. Jie juk visą savaitę eina į kitą mokyklą.

Prakalbus apie mokinius, ji skirtumo didelio nemato: „Mokiniai visur yra mokiniai. Bus visada norinčių mokytis, bus visada padaužų, kurie bus uraganai klasėje. Kažkokių esminių skirtumų negalėčiau išskirti, tik tai, kad jei kalbėsime apie kalbos mokymąsi, jiems lietuvių yra antroji kalba, taip kaip mums Lietuvoje anglų, prancūzų ar vokiečių. Todėl pamokų turinys skiriasi, daugiau mokomės bendrauti, aiškiai reikšti mintis, o ne gramatikos.“

Apie ateitį ji kalba atsargiai: „Esu prietaringa ir dažniausiai nepasakoju ką planuoju, o svajoju tyliai. Pasakysiu tiek, kad ateinančioms mokslo metams mano adresas bus JAV, o toliau laikas parodys. Kol kas nenoriu apsisoti vienoje vietoje. Mėgstu išsūkius, ypač savo profesijoje.“

Kelionėje po JAV

„Viskas buvo visiškai kitaip...“

Kita buvusi mokinė Justina studijuoja tarptautinius santykius ir politikos mokslus Vilniaus universitete. Justina sako: „Pasirinkimas buvo sunkus ir net pati save nustebinau, kadangi visą laiką galvojau apie pramogų industrijas. Tačiau dvyliktoje klasėje pradėjau abejoti. Kita alternatyva – kažką sieti su istorija, kurią paskutiniaus mokslo metais labai pamėgau. Tačiau ateityje būti istorike man nesinerėjo. Per daug nenutolsiant nuo istorijos, pradėjau galvoti apie politiką. Iš pradžių nedrąsiai (nuosirdžiai nieko nežinojau, nei kaip veikia mūsų valstybė, nei kokie Seimo nariai tuo metu buvo išrinkti nei dar daug kitų, dabar, rodos, elementarių dalykų). Tuomet atsirado didžiulis noras viską suprasti ir domėtis. Taigi, padrąsinta mamos, kad gal tai ir nėra tokia kvaila idėja, „juk studijos ir yra tam, kad išmoktum ir sužinotum“, nusprendžiau bandyti. Dabar labai džiaugiuosi, kaip viskas pasisuko ir kad pasiryžau stoti būtent čia.“

Studijuojant ne kartą teko girdėti apie studentams skirtą „Workandtravel“ programą. Ši kultūrinė programa suteikia galimybę išvažiuoti vasaros laikotarpiui į pasirinktą Amerikos valstiją ir ten dirbti, o uždirbtus pinigus išleisti keliaujant po lankytinas JAV vietas. Programos esmė yra susipažinti su Amerika iš arčiau, pažinti žmones ir kultūrą. Man visa tai skambėjo labai viliojančiai, juolab, kad draugų tarpe buvo daug išbandžiusių ir labai patenkintų. Šiaip ši programa reikalauja didelio pradinio įnašo, kad galėtum sumokėti agentūrai, išsipirkti darbo vizą, nusipirkti bilietus ir dar turi nemažai vežtis, kad galėtum gyventi, kol gausi pirmąjį atlyginimą. Tačiau buvo kalbama, jog po kelionės tai atsiperka, nes uždirbi tą sumą, kurią investavai ir dar pakeliauji. Pasitarusi su tėvais, nusprendžiau: leistis į gyvenimo nuotykią.“

Justina dirbo dviejuose darbuose: ledainėje ir vandens parke. Ledainėje pardavinėjo ledus, tačiau įdomesnius nei Lietuvoje galima nusipirkti. Turėjo „šaltu akmeniu“ vadinamą stalą, ant kurio dėdavome ledus ir maišydavome su visais klientų pasirinktais ingredientais, nuo guminukų iki vaisių ir pyragų. „Mano išsvajotajai figūrai šis darbas nelabai tiko, kadangi tie ledai buvo nepaprastai skanūs“, – juokiasi pašnekovė.

Kitas darbas buvo įvairesnis, teko dirbti tiek virtuvėje, kur reikėjo pilstyti gėrimus, ruošti valgi išalkusių vandens parko lankytojų, tiek pardavinėti jiems bilietus, pagelbėti iškilus nesusipratimams. Dirbo daug, bet turėjo ir laisvo laiko, kurį dažniausiai leisdavo su draugais. Lankė netoli esančius objektus, miestus, daug laiko praleisdavo paplūdimyje tiesiog besimėgaujamos vasara. Jai pasibaigus išvyko į dviejų savaitių kelionę vakarine pakrante. Aplankė daug nacionalinių parkų. „Tai vieni gražiausių

gamtos stebuklų, matytų mano gyvenime: Didysis, Braiso bei Antilopės kanjonai, Joesemio, Zions nacionaliniai parkai“, – sako Justina. Savaitę praleido gamtoje, leidosi į turą po didžiulius miestus: LasVegasą, LosAndželą, San Franciską ir galiausiai paskutinė stotelė buvo jau kitoje Amerikos pusėje – Niujorkas. Jaučiausi labai gerai. „Čia tikriausiai priklauso nuo nusiteikimo, o man norėjosi kažko naujo, naujų įspūdžių, patirčių, pažinčių, norėjosi pabėgti nuo rutinos Lietuvoje. Ir pabėgau. Viskas buvo visiškai kitaip, bet tai buvo labai žavinga. Stengėmės neskubėdamos ir nenirdamos stačia galva į viską „apsišniukštinti“. Amerikos valstijos tokios skirtingos, kiekviena kaip atskira valstybė su savo ypatumais. Pavyzdžiui, Pietų Karolinoje, kur praleidau vasarą, visi vieni kitiems sakydavo „sir“ and „ma’am“ prašydami ar kreipdamiesi, tai kaip „pone (-ia)“ Lietuvoje. Taip kreipiamasi net į labai jaunus žmones, tarkim mane taip vadindavo pagyvenusios moterys ar vyrai. uvykusios į Ameriką turėjome adaptuotis prie visškai kitokios aplinkos, žmonių ir turėjome nepamiršti, kad čia tik viena valstija ir ji neatspindi visos Amerikos. Nepaisant to, tai buvo labai įdomu, norėjosi bendrauti su žmonėmis ir „kamantinėti“ juos visais klausimais, nes atsakymai į paprasčiausius klausimus neretai stebindavo. Dar paminėčiau labai viliojančiai, juolab, kad draugų tarpe buvo daug išbandžiusių ir labai patenkintų. Šiaip ši programa reikalauja didelio pradinio įnašo, kad galėtum sumokėti agentūrai, išsipirkti darbo vizą, nusipirkti bilietus ir dar turi nemažai vežtis, kad galėtum gyventi, kol gausi pirmąjį atlyginimą. Tačiau buvo kalbama, jog po kelionės tai atsiperka, nes uždirbi tą sumą, kurią investavai ir dar pakeliauji. Pasitarusi su tėvais, nusprendžiau: leistis į gyvenimo nuotykią.“

Justina dirbo dviejuose darbuose: ledainėje ir vandens parke. Ledainėje pardavinėjo ledus, tačiau įdomesnius nei Lietuvoje galima nusipirkti. Turėjo „šaltu akmeniu“ vadinamą stalą, ant kurio dėdavome ledus ir maišydavome su visais klientų pasirinktais ingredientais, nuo guminukų iki vaisių ir pyragų. „Mano išsvajotajai figūrai šis darbas nelabai tiko, kadangi tie ledai buvo nepaprastai skanūs“, – juokiasi pašnekovė.

Kitas darbas buvo įvairesnis, teko dirbti tiek virtuvėje, kur reikėjo pilstyti gėrimus, ruošti valgi išalkusių vandens parko lankytojų, tiek pardavinėti jiems bilietus, pagelbėti iškilus nesusipratimams. Dirbo daug, bet turėjo ir laisvo laiko, kurį dažniausiai leisdavo su draugais. Lankė netoli esančius objektus, miestus, daug laiko praleisdavo paplūdimyje tiesiog besimėgaujamos vasara. Jai pasibaigus išvyko į dviejų savaitių kelionę vakarine pakrante. Aplankė daug nacionalinių parkų. „Tai vieni gražiausių

Vismantė SINKEVIČIŪTĖ, IIg kl.

Prisimenant vasarą...

Kaip ir geriausias gyvenimo dienos bėga greičiausiai, taip ir vasara pralėkė nepastebimai. Vėl krentant lapams, ištsję ir dar labiau sūbrėję grįžome į mokyklos suolus, šiemet pasiryžę mokytis daugiau ir siekti dar geresnių rezultatų. Galime pasidžiaugti, kad mūsų gimnazijos mokiniai ir mokytojai šią vasarą buvo itin aktyvūs, daug keliavo, patyrė naujų įspūdžių, pabuvojo užsienyje, įgavo naujos patirties bei susipažino su naujais žmonėmis.

„Nerealijų“ stovykloje

Dešimtokė Greta Stankevičiūtė pasidalino savo įspūdžiais apie dalyvavimą Zarasų rajone prie Čiūrio ežero vykusiame „Nerealijų“ stovykloje. Ji džiaugiasi savo dalyvavimu čia jau šeštą kartą ir tikina, kad dėl to visai nesigaili. „Nerealijų“ stovykla – tai laisvalaikio praleidimas kitaip. Komandinės sporto bei kūrybos užduotys skatina bendravimą tarp jaunimo, palieka neišdildomą įspūdžių. Greta neslepia, kad čia visada sugrįžti skatina nauji draugai, su kuriais buvo užmegztos pažintys būtent stovykloje ir kurie jau tapo kaip viena didelė šeima. Ši vasaros savaitė praleikia žaibo greičiu, rodosi, dar tik atvykai, įsikūrei, o jau ir liūdniausia savaitės dalis – uždarymo vakaras, kai turi atsiveikinti su draugais ir tikėtis, kad dar susitiksite. Taigi, Greta visiems siūlo lankytis stovyklose, nes tik ten gali patirti neišdildomą įspūdžių, visada lieka neblėstantys prisiminimai ir naujos pažintys bei įdomiai,

linksmai ir veikliai praleista vasaros savaitė. Ne paslaptis, kad vieni vasarą nuobodžiauja, kiti poilsiauja, keliauja, tačiau yra ir tokių, kurie savo atostogas iškeičia į darbą. Devintokė Agnė Andriūškevičiūtė ir dešimtokė Gabija Malažinskaitė šią vasarą keliavo į Daniją, su vienu tikslu – užsidirbti. Merginos prisimena, kad prieš išvykdamos jautė baimę, juk keliauja į užsienį, kur nėra nei draugų, nei šeimos, kita kalba, svetima aplinka. Gyvenimo sąlygos taip pat ne pa-

čios geriausias. Bet prirėikė vos kelių dienų apsiprasti, susirasti draugų, susitvarkyti aplinką. Mokinės prisipažįsta, kad pirmosios savaitės nebuvo lengvos, darbas gana sunkus, varginantis, nugaros skausmai, emociniai lūžiai, bet laikas po darbo: pokalbiai su draugais, smagūs pasisėdėjimai, atpirk viską. Draugės džiaugiasi aplankiusios jūrą bei pamąčiusios, kaip Danijoje yra švenčiamos Joninės, taip pat labai geranoriškai prisimena naujus draugus, kurie tapo kaip šeima. Jų dėka ir darbas buvęs daug lengvesnis. O kai kurie net ašaras šluostė atsiveikindami. Nepaisant visų sunkumų, merginos turi slapų minčių sugrįžti čia ir kitais metais. Nors jos ir nepailsėjo, nemiegojo iki pietų, tačiau išvažiauvusios užsidirbti dar puikiai praleido laiką.

Taip pat galime pasidžiaugti, kad ne tik mūsų gimnazijos mokiniai atostogų nešvaistė veltui, bet ir mokytojai vasarą leido ak-

tyviai. Apie savo keliones po netoli Dusetų esančias apylinkes su mumis pasidalino muzikos mokytoja Eglė Kuzmienė, kuri vasarą keliavo su draugėmis ir kolegėmis. „Nors vasara nelepino geru oru, bet pagavusios gražesnę dieną sušėsdavom į automobilį ir važiuodavom pasirinktu maršrutu. Aplankyta daug Lietuvos kaimų ir miestelių, pažinti nauji takai, pasigrožėta žydinčia gamta. Mokytoja pasakoja, kad viena iš lankytinų vietų buvo Salakas, sužavėjęs akmenine bažnyčia, pažintiniu taku. Įspūdį paliko gėlėmis apso-dintas miestelis, šalia tyvuliuojantis Luodžio ežeras bei jūrų muziejus, su kuriuo supažindinoa buvusis mokytoja V.Žilinskienė.

„Obeliai turi nuostabų malūną ir parką, Imbradas – išpuoselėtą bažnyčią, Kriaunos – apžvalgos bokštą, kuris atveria nuostabų Sartų ežero vaizdą. Užpaliuose yra Konglomerato uola, prie kurios luitų moterys jautėsi tarsi kalnuose.“ – šmaikštavo mokytoja. Aplankytas ir Antalieptės Šavašos takas, beždžionių tiltas, matematikų lieptas. Graži ir Antazavė – nepakartojamas Marimontas, dvaras, bažnyčia. Mokytoja Eglė prisipažįsta, kad pamatė tikrai daug, žavėjosi mūsų apylinkėmis, stoji pakelėje su bendramintėmis pamačiusios žydinčias aguonas, koplytstulpį ar gražų rugių lauką. Gera keliauti, kai yra bendras noras pamatyti, sužinoti, pasidžiaugti. Nepakartojama vasara praleista su draugėmis: maudynės, juokas, pietūs gamtoje ir vakarinė saulei leidžiantis.

Nepakartojama vasara...

Pirmoji Emilijos dailės paroda

Emilija su Simona (kairėje)

Rimanto Garuolio nuotr.

Dusetų Kazimiero Būgos gimnazija visada garsėjo dailininkais. Dvyliktoje Emilija Čypaitė tęsia šią tradiciją. Ji ne kartą dalyvavo dailės bei technologijų olimpiado-se, jos piešiniai puošia ne vieną leidinį. Iš visų mokinių Emilija išsiskiria savo gabumu piešti ir kurti įvairius papuošalus. Tarptautinės mokytojų dienos proga Emilija, paraginta dailės bei tehnologijų mokytojos Svetlanos Rauginės, gimnazijos fojė atidarė savo piešinių parodą. Piešia nuo mažens. Ją įkvepia, kaip pati Emilija sako, viskas: gamta, paukščiai, apgriuvę seni namai. Ypatingai ją žavi avys, nes primena žmones.

Kiekvienas piešinys savotiškai skiriasi nuo kitų, bet kažkuo ir panašūs. Paveiksluose Emilija vaizduoja ko ne viską – nuo avėlės iki paukščio, nuo pastato iki žmogaus. Kiekvienas vaizdas pritraukiantis akį. „Esu išbandžiusi daug piešimo stilių, labiausiai patinka piešti pieštuku, anglimi, sepija ant balto popieriaus. Šiuo metu mane labiausiai žavi sepija, jos neribotos galimybės, laisvos linijos“, – pasakoja Emilija.

Visai neseniai ši mergina grįžo iš sosti-

Turbūt kiekvienas iš mūsų džiaugtųsi aplankęs vietas, kurios yra visai čia pat namų. Bet ar neįdomu nukeliauti ir ten, kur ne viskas pasiekiami ranka. Šią vasarą užsieniu susidomėjo anglų kalbos mokytoja Daiva Krikščionaitienė, kuri pažintinėje kelionėje, trukusioje dešimt dienų, aplankė Graikiją. Akis džiugino visos žymiausios istorinės vietos, Akropolis Atėnuose, Meteorų vienuolynai, stūgstantys aukštų uolų viršūnėse. Sužavėjo garsiausio senojo pasaulio užkariautojo Aleksandro Makedoniečio įspūdingas paminklas, Egėjo jūros salų gausybė. Ramus poilsis buvo švariuose salų paplūdimiuose, kur saulutė kaitino iki 44 laipsnių. Buvo išsūkiu atlaikyti tokią kaitrą. Mokytoja teigia, kad didžiausią įspūdį paliko Akropolio griuvėsiai – milžiniški senovės Graikijos dievų pastatai, šventyklos. Aplankytos Serbijos ir Makedonijos sostinės, taip pat didžiulios galinčios įspūdingo dydžio gausybė paminklų. Nors kelionė buvo nelengva, sunkiai pravažiuotos kai kurių valstybių sienos, tačiau keliauti verta, nes lieka galybė neišdildomų įspūdžių, o ir susipažinti su kitomis šalimis labai įdomu.

Taigi, smagu prisiminti šiltą vasarą, nerūpestingas dienas, naujus potyrius, draugus, gerai praleistą laiką ir gera su prisiminimais vėl sugrįžti į mokyklą, kur laukia pasikeitę klasės draugai, mokytojai, kolegės.

Evelina KUNDAVIČIŪTĖ, III g kl.

Judumo savaitė gimnazijoje

Europos judumo savaitė – didžiausia tvaraus judėjimo kampanija pasaulyje. Ši iniciatyva gyvuoja nuo 2002 metų, renginiai kasmet vyksta rugsėjo 16–22 dienomis. Tvarų judumą mieste skatinanti kampanija suteikia puikią progą atskleisti, su kokiais iššūkiais susiduria miestai, ragina žmones keisti savo įpročius, išbandyti transporto alternatyvas. 2017 metų Europos judumo savaitės tema – „Dalydamasis pasieksi daugiau“. Mūsų gimnazija irgi aktyviai prisijungė prie

šios iniciatyvos. Dalyvavo ne tik Dusetų Kazimiero Būgos gimnazijos, ugdymo skyriaus „Sartukas“ mokiniai, bet ir patys mažiausi – darželinukai.

Gimnazijoje visą savaitę vyko skirtingi sporto renginiai: tinklinio varžybos, bėgimas, mankšta Sartų pakrantėje, pasivaikščiavimai po Dusetas. Pradinukus apsilankė merginų futbolo treneris Rimas Vaitukaitis. Vaikai bus supažindinti su futbolo žaidimu ir pagrindinėmis jo taisyklėmis. Treneris

vaikus pamokė futbolo pagrindų – kaip varytis kamuolį, kaip jį perduoti kitam žaidėjui, kaip smūgiuoti į vartus. Berniukai ir mergaitės galėjo visa tai išbandyti ir pažaisti futbolą. Emocijų, šypsenų buvo daugiau nei apdovanojimų.

Džiugu, kad koridoriuje prie sporto salės stovintis stalo futbolo stalas nedulka. Jis puikiai nuteikia ir greitai žaidimui įtraukia net ir visiškai nieko nesuprantančius. Kiekvieną pertrauką prie jo varžosi vaikai, kas vienas prieš kitą, o kas – komandomis.

Vaikų darželyje-lopšelyje „Sartukas“ taip pat vyko akcija „Pėsčiomis iki seniūnijos.“ Vaikams buvo ir smagu, ir naudinga. Jie sugrįžo žvalgesni, linksmesni, darbingesni, atidesni ir aktyvesni.

Jie ne tik smagiai pasivaikščiavo, bet išmoko saugiai elgtis gatvėje.

Ugdymo skyriaus „Sartukas“ auklėtiniai taip pat sportavo. Buvo šokamas „Švarių rankų šokis“, skirtas ugdyti teisingus vaikų rankų higienos įpročius, susipažinti su kosėjimo etiketu ir į procesą pažvelgti linksmi. Nuolat kartojami ir nuotaikingai atliekami judesiai didina tikimybę, jog vaikai greičiau įsisavins informaciją ir jos greitai neužmirš.

Visi smagiai praleido laiką!

Viltė RAZMANAVIČIŪTĖ, 8 kl
Nuotr. autorės.

Jie nepraėjo pro šalį

Vieną šaltą rugsėjo popietę dusetiškiai, gerojai padauginusiam „velnio lašų“ nebe klausė kojos. Pakeliui į namus nugriuvo šalia mano namų. Lijo smarkus lietus, žmogus buvo visiškai sušlapęs, nešvarus ir susižeidęs galvą, kraujavo. Išbėgau suteikti pagalbą, bet stambiam vyrui pagelbėti reikėjo vyriškos jėgos. Praeivių nebuvo, mašinos nestojo.

Pagalba atsirado labai netikėtai. Pamačiau iš gimnazijos išeinančius du jaunuolius, kurie nedelsdami atbėgo man į pagalbą. Nors gulintis žmogus buvo labai šlapias ir purvimas, jaunuoliai patraukė žmogų nuo kelio ir paguldė pievutėje. Kol nubėgau į namus paskambinti pagalbos telefonu, vaikinais saugojo gulintį. Nepaliko manęs vienos tol, kol atvažiavo greitoji pagalba. Tuomet greitosios pagalbos slaugytojui padėjo įkelti nukentėjusį į mašiną ir sulyti, išsipurvinę ir sužvarbę iškeliavo į namus.

Šie jaunuoliai – tai aštuntokas Sigitas Šarkovas ir devintokas Mantas Juozėnas. Mieli jaunuoliai, Sigitai ir Mantai, nuoširdžiai dėkoju, kad nepraėjote pro šalį, kad nepalikote susižeidusio žmogaus gulėti važiuojamoje kelio dalyje, lietuje, kad padėjote man, močiutei, kuri neturėjo tiek jėgų, kad suvaldytų situaciją.

Marija VARENBERGIENĖ, seniūnaitė

„Pėsčiomis iki seniūnijos“

Sveiki, pirmokai!

Kaip ir kiekvieną rugsėjį, mokyklos duris atveria nauja mokinių karta – pirmokai. Matome juos zujančius mokyklos koridoriais, nekantraujančius valgykloje, tarškančius prieš pamokas... Kokie jie, mūsų pirmokai, išties yra? Kas juos domina? Juos ketverius metus mokys ir globos pradinių klasių mokytoja Lilia Semionova. Mokytoja mieliai pasidalino mintimis apie naujuosius auklėtinius: „Po užaugintų ketvirtokų vėl grįžtu prie pirmokų. Smagu, kad dabartiniai penktokai dar vis užbėga į savo buvusią klasę pasisvečiuoti. Į pirmą klasę šiais metais atėjo 17 mokinių. Daugelis iš jų lankė priešmokyklinę grupę šioje mokykloje. Yra pažįstamų vaikų, kurių anksčiau teko mokyti brolių ar sesė. Pirmokai smalsūs, juos stebina maži atradimai. Jiems įdomus vanduo, keičiantis spalvą nuo dažų, įdomus šviečiantis ekranas klasėje, smalsu žaisti su jogos kilimėliais. Jie žino, kad atėjo mokytis, mokytis ne tik skaityti, skaityti ir rašyti, bet ir išgirsti, suprasti, sutelkti ir išlaikyti dėmesį, bendrauti, tyrinėti, įsivertinti ir dar išmokyti daug įvairių dalykų. Jie lankys būrelius, sportuos, gros ar pieš. Prieš akis atsiveria daug galimybių. Reikia viską išbandyti, kad susirastum sau patinkančią veiklą. Dabar turime daug būsimų dailininkų, muzikantų, sportininkų. Pirmokams daug džiaugsmo teikia nauji mokykliniai reikmenys, priemonės. Nors ne visiems pavyksta dar atskirti vadovėlį nuo

užrašų ar susirasti atitinkamą puslapį, bet jie pasitiki savo jėgomis, nori mokytis ir daugiau sužinoti.

Tikiu, kad mums pavyks susidraugauti, išmokyti naujų dalykų, įveikti iškilusius sunkumus“, – linksmi pokalbį baigia mokytoja.

Šiek tiek nedrąsiai, bet vedami smalsumo ir kupini geros nuotaikos mintimis taip pat pasidalino keli iš pažiūros labai draugiški ir mieli pirmokėliai. „Naujoji mūsų mokytoja yra gera, su ja mokytis įdomu. Šiais mokslo metais tikiuosi daug mokslų, jau atrodė, kad paruošiamojoje klasėje buvo lengviau“, – svarsto Jorė. Prie pokalbio prisijungia dar vienas drašulis: „Mokytoja labai gera, linksmi ir draugiška. Tikiuosi su šia mokytoja daug ko išmokyti“, – porina pirmokėlis Arijus. „Mokytoja labai gera, linksmi, mylinti ir visada padedanti. Pirmoje klasėje man daug įdomiau ir smagiau, nei paruošiamojoje“, – džiaugiasi Augustė.

Tikėkimės, kad tokie gražūs lūkesčiai lydės šiuos mokinukus visus dvylika metų. Linkime jiems dar artimiau susidraugauti su naująja mokytoja, išlikti tokiems pat smalsiems ir geranoriškiems. O mokytojai Lilijai Semionovai – stiprybės, kantrybės, ištvermės globojant, mokant ir ugdant naujuosius auklėtinius.

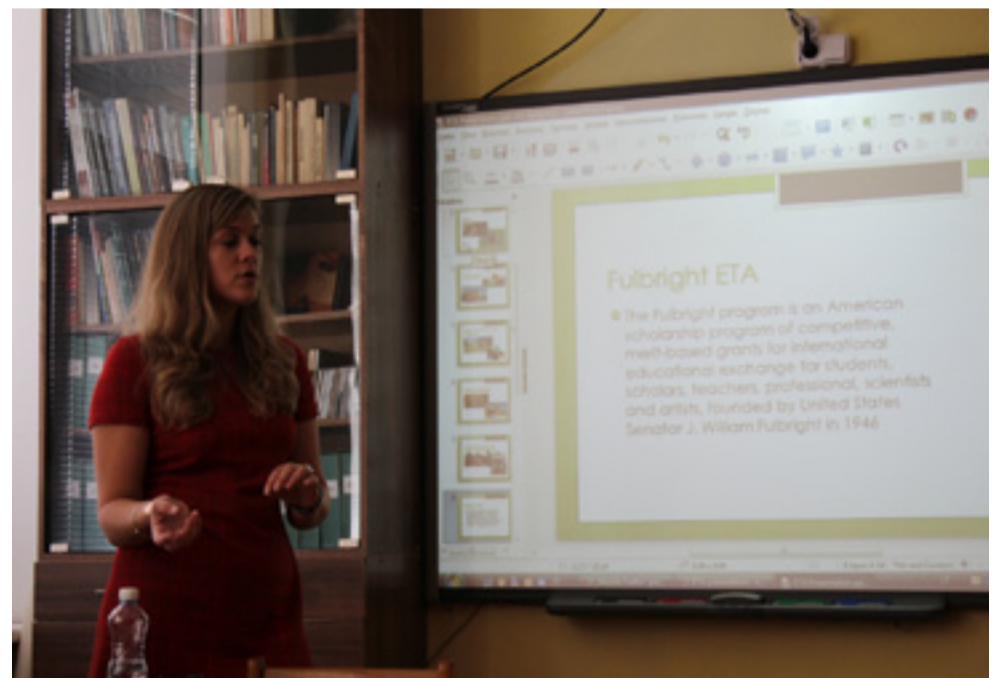
Goda Judita KAZLAITĖ, IIg kl.

Pirmokų priesaika

Alvydo Stausko nuotr.

Europos kalbų diena

Katrina Karlsons

Rudenėlis su visa gražia spalvų paletė atsinešė šaltus orus bei gausybę kritulių. Lauke vėsu, iš spintų jau traukiame šiltus paltus, siaučiamės į vilnonius šalius, bet mokykloje jauku. Šilta ir smagu nuo mokykloje vykstančių renginių! Vienas iš jų - Europos kalbų diena, primenanti ir skatinanti pagarbą visoms Europos kalboms, regionų ir tautinių mažumų kalboms.

Šiais metais mūsų gimnaziją aplankė Katrina Karlsons, mokytoja, iš pačios Amerikos! Į Lietuvą ji atvyko pagal mainų programą (FLEX). Programa įkurta 1992 metais Jungtinių Amerikos Valstijų kongreso, ji skirta ne tik mokytojoms, bet taip pat gabiems ir talentingiems moksleiviams gyventi amerikiečių šeimose ir mokytis amerikiečių mokyklose. Mokiniais, norintiems įgauti patirčių ir pagyventi tikro amerikiečio mokinio kailyje. Mokytoja Katrina vedė pamokas vyrenių klasių mokiniams. Ji pasakojo apie save, edukaciją Amerikoje bei būtent apie šią FLEX mainų programą.

Šia smagia proga mūsų vyresnieji mokiniai nepamiršta visų palinksminti niekados neatsibostančiomis viktorinomis bei kitomis veiklomis. Šiomet mus visus džiugino išradingieji dešimtokai! Jie visas kabinetų duris išpuošė įvairiomis Europos šalių vėliavomis.

Adelės Krikščionaitės nuotr.

Per pertraukas skambėjo visiems puikias emocijas kelianti muzika, padedanti dar labiau atsipalaiduoti nuo darbo pamokose. Dešimtokai nepatingėjo ir per pamokas apsilankė pas jaunesnius mokinius nuo nulinės iki devintos klasės. Klausinėjo įvairių dalykų apie užsienio kalbas. Teisingai atsakiusiems įteikdavo po saldų prizą! Nors šitaip darome jau daug metų iš eilės, mokiniams niekada neatsibosta. Visi nori pasidžiaugti prizais įveikę klausimą. Kelios dešimtokės po trijų ir po keturių pamokų paruošė vaikams taptų, ant kurių jie galėjo piešti ką tik panorėjo bei spalvinti pradėtas piešti vėliavas. Per ilgąją pertrauką dešimtokai vedė viktoriną visiems. Teisingai atsakiusius į klausimą irgi vaišino saldainiais! Viktorinos metu visus žavėjo savo nuostabiais balsais dešimtokių Gabijos Malažinskaitės ir Godos - Juditos Kazlaitės duetas. Jos atliko anglišką dainą „This Is The Life.“

Šis gražus renginys nebūtų įvykęs be mūsų anglų kalbos mokytojų Audronės Macijauskienės ir Daivos Krikščionaitienės.

Štai taip, kiek neįprastai, užbaigėme šių metų rugsėjį ir tikimės, kad kitais metais jis bus dar spalvingesnis bei įvairesnis.

Simona BIVEINYTĖ, IVg kl.